* * *

Тыдзень дарогі праз паў-Беларусі,
Тыдзень дажджоў і тыдзень сустрэч
Да твайго сэрца.

Праз сто шляхоў да цябе дабяруся,
Вырвуся, толькі б абняць твае плечы.
Не? Лепш памерці!

Ну не глядзі з тугой, не маўчы!!!
Не апускай у магілу жывога —
Так невыносна!

Верыш? Калісь паляцім ў далячынь мы —
Толькі б нам крылы, а гэта трывога
Будзе як коска.

KAMUNIKAT.org

* * *

«Малая радзіма», —
Гаворым;
Ды толькі чамусьці яна
Займае большую частку
Нашага сэрца.

KAMUNIKAT.org

* * *

Белыя плямы кефіру
На дарозе
Маласнежнай зімы.
Стромыя вежы Міру,
Глейкія паплавы.
Вяртаемся з выраю
Мы.

KAMUNIKAT.org

ПЛЕНЭР

Па зямлі, па восеньскай лістоце
Босыя актары танчаць вальс.
Гледачы — пачвары на балоце,
Непаразуменне, твары — маскі.

Ды не ўбачыць шэраму натоўпу,
Што з-пад елак вылез і з-пад лаў,
Што ў вадзе актары ногі топяць
Не з блазенства ў спробе лёгкай славы.

На жыццё натоўп глядзіць з пагардай —
Бо той крык жыцця, што піск слаты;
Можа, ўзяць ды ціха, дзеля жарту,
Выліць у калюжу кіслаты?

БРЭСЦКІЯ КАШТАНЫ

Холад. Пустэча. З лістоты дыван.
Суччам чапляе аблокі каштан.
Дзетак сваіх паскідаў на зямлю,
Быццам разынак рассыпаў. Люблю

Браць іх на рукі. На сонцы блішчаць
Глянцам калюжын. Кішэнь набіваць
Можна бясконца, ды толькі, на жаль,
Хутка завершыцца восеньскі баль.

KAMUNIKAT.org

РАЗВАДНЫ КЛЮЧ І КАШТАНЫ

Ногі спусціў у ваду,
Галава пад дажджом,
Іржою пакрыўся.

А некалі плюшчыў
Бліскучыя гронкі,
Ўганяў у асфальт
Вадзяное нутро;
Цяпер яны побач,
Такія ж, як ты,
Забыты у лужы,
І колер такі ж іх,
Ды толькі — жывыя.

ПРАВІНЦЫЙНАЯ ВОСЕНЬ

Дрэвы пацiху лушчацца,
Кіпнем дажджоў пабітыя.
Ліст сапрэлы варушыцца,
Ветрам на сцежцы забыты.

Гмах заблукаў у тумане,
Стаіць і гаротна плача.
Навокал асенняе ранне,
Праменьчык па лужах скача.

Дым ад смецця паленага
Уедна ноздры казыча.
Горад, усё яшчэ сонны,
Сваё мяняе аблічча.

Хутка людскія крокі
Цішы ідылію зганьбяць.
Яна застанецца далёка
Ў падворку нашае памяці.

* * *

А.Б.

Такі халодны дзень.
Зямля пад шкарлупой.
Ад дрэваў чорны цень
Наводзіць неспакой.

Цябе не адшукаў
За морам залатым,
Цябе не маляваў
Маіх паходняў дым.

Стракаты крыгарух —
Жыццё у бігудзях...
Тваіх вачэй уздых
Адчуў я на грудзях.

Сякеркаю малюе
Непрадказальны лёс:
І ніткай не зашыеш,
Не з'едзеш на калёсах.

Я бачыў — гэта сумна,
Памножана на боль.
Жыццё праходзіць тлумна:
Падводзім рысу — ноль.

Сляпенькі варажбіт
Не зменіць шлях людзей;
Уплёўшы ў кветкі жыта,
Прыйду я да цябе.

Такі халодны дзень,
Зямля пад шкарлупой...
Давай з табой падзекаем
Насычана, па-свойму.

ВЯРТАННІ

Вакзальны тлум працяжны і цяжкі
Да долу цісне і вярэдзіць пахам.
З вагонаў цэментовыя мяшкі
Рабочыя скідаюць з шумам-гахам.

І кожны ўдар — сцізорыкам пад дых,
Як помста ад Кутка Ажыны Спелай;
Мне крыўдна, але хто з нас быў святы
Або жыццё пражыў занадта ўмела?

Цягнік паціху коціцца й гудзіць,
Абдаючы нас парай прывітання.
Штурхнуць у роў яго, хутчэй спаліць,
Каб не было шчымлівага расстання?

Ды марна ўсё, бо кожны мроіць край,
Куды ідзе цягнік, ад сонца белы,
Дзе будзе жыць, дзе будзе плёс Гавай,
Дзе будзе сніцца Кут Ажыны Спелай.

ПОШУК

У далёкіх краях,
На нябачаных землях,
На шырокіх праспектах
Сусветных сталіц,
Дзе няма нас,
Вось-вось дзе павінны з'явіцца,
У палацах мастацтваў
Не з цэглы, а з кніг,
У наступнай сустрэчы,
Што будзе праз тыдзень,
На прыпынку аўтобусным,
Нават у сне
Мы шукаем каханне
Паўсюль,
Куды прыйдзем,
Добрым вокам сціскаючы
Шкельца пенснэ.
А каханне,
Вялізнае (больш за «Тытанік»),
Трапяткое, пяшчотнае,
З прагай кахаць,
Не далёка на поўдні,
Ў трапічных абшарах,
А вось тут — дакраніся,
Не трэба шукаць.

* * *

С. С.

...а з усіх сяброў толькі ён
адзін у мяне і застаўся.
(З пачутага)

І ў мяне таксама адзін.
Мы спавітыя адным годам,
Як тыя блізняты.
Ён — хударлявая строма,
Я — каржакаваты валун.
Жылі, вучыліся разам,
Прыглядаліся адзін да аднаго.
Раз за разам —
Зрасліся душамі,
Думкамі, словамі, справамі,
Віном, шпротамі.
Хваля за хваляй
Эмоцый:
Смеху — мех.
Гаварылі мы, гутарылі —
Аж жываты трашчалі
Ды балелі сківіцы
Суткамі.
Разуменне з паўслова,
З напаўслова —
Жыццё спрашчалі,
Як мову.

Не даравалася —
Параскідала, паразвозіла,
А мары засталіся,
Чыстыя, як вада калодзежная.

...Бэйбусы дурнаватыя,
Рагочам, хоць бы хто рот залатаў.
Не сварыліся ж ніколі —
Вось дзіва!
Разам не плакалі.

Жывём і цяпер па-старому —
Не перайначыш нас,
За лейцы жыццё бярэм
Найвыкшталцонымі старастамі.

KAMUNIKAT.org